

▽▽ Nejvkusnější, nejlevnější ▽▽
 □□ a nejlepší klobouky dodá □□
VÁCLAV ČEKAN V PRAZE
 Václavské náměstí č. 12. Vodičkova ulice č. 20.
 ▽▽ Sklad štyrských klobouků firmy ▽▽
 □□ Josef Pichler ve Štyrském Hradci. □□

Psací desky našich kancelářských stolů značka „Jerry“ nepra-
 skali a nebortí se, vzdorují vodě, vlhku a horku.
 Záruka za lehký chod zásuvek,
 centrálního závěru a žaluzie; tato nedá se nožem proříznouti.
 Běžné druhy K 70.— až K 300.—. — Cenníky na požádání.

JOSEF JIROUŠEK,
 americká zařízení účtáren
 a kanceláří.
 Praha II.,
 Vladislavova
 ul. č. 13.
 Telefon 3312.

Trade **JERRY** Mark

PÁNSKÉ A DĚTSKÉ KOŽENÉ KALHOTY
 Štyrský vzor z černé prima kůže, bohatě vyšíváné zeleným hedvábím,
KOŽENÉ ŠLE ŠTYRSKÉ barevné vyrábí
E. ENGELMÜLLER V PRAZE-II.,
 VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ ČÍS. 844 A FERDINANDOVA TŘÍDA ČÍS. 115
 (blíže Příkopů) (nároží Spálené ulice).
 ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦ CENNÍK ZDARMA A FRANKO. ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

ANT. ZEMAN PRAHA
 Ferdinandova třída 17. — Telefon číslo 328.

doporučuje se ku vnitřní výzdobě bytů a sice:
 tapetování stěn, provádění plastických stropů,
 kladení linooleových podlah, záclony, koberce,
 nábytek atd. Vzory a rozpočty k dispozici.

ALPSKÝ VĚSTNÍK

ORGÁN

ČESKÉHO ODBORU SLOVINSKÉHO ALPSKÉHO DRUŽSTVA

ALPSKÝ VĚSTNÍK vychází prvního dne každého měsíce, vyjímajíc červen, červenec, srpen, září, a zasílá se členům českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok 3 K, pro členy klubů turistických 2 K. — Věstník vydává český odbor slov. alpského družstva řízením Dra. Bohuslava Franty na Smíchově, Ferdinandovo nábřeží č. 12, a Dra. Viktora Dvorského v Praze, Lipová ul. č. 14. — Dopisy týkající se administrace Alpského Věstníku buďtež adresovány: Praha-III., č. p. 176. — Zakládající členové odboru platí 60 korun jednou pro vždy. Skuteční členové platí ročně 6 korun (první rok kromě toho 2 koruny zápisného). Příspěvky peněžité zasílají se českému odboru slov. alp. družstva v Praze 176-III.

ČÍSLO 7.

KVĚTEN 1911.

ROČNÍK XIII.

Několik poznámek a dodatků k názvosloví skupiny Kaninské.

Píše dr. H. Tuma.

II.

Severovýchodní díl massivu Kaninského zaujímají na rakouské straně dvě salaše, Krnica a Goričica. Krnica je úval, který se táhne od Pluženj k Prevale 2063 m. Proti jiho-západu omezuje salaš Krnickou Stadorjev Lanec (hřeben), na severovýchod hřeben Vratného Vrhu 1938 m. Pastviny po levé straně ve směru výstupu jmenují se Pukelča, po pravé straně Jezički, kteréžto jméno má původ dle podoby zelených říms mezi šedými skalami. Hřeben směrem k Itálii sluje Vršič v Prevali 2231 m a od 2193 m dále Vršiči pod Lopo. Mezi Lopou 2410 m a * 2335 m jmenují se všechny vrcholy Krniški Vršiči. Jméno to je kolektivní a vzniklo z té příčiny, že pastviny na svazích oněch vrcholů jsou majetkem salaše Krnica. Právě pro tuto kolektivnost jméno to je neurčité, a turisté i mapěři užívají ho střídavě brzy pro ten brzy pro onen vrchol. Jména Golovec pro * 2193 m neb 2410 m nemohl jsem se dopátrati, avšak krnický pastýř na otázku, zná-li, kde je Golovec, odvětil, že to jméno značí všechny hory, které se nehodí k pastvě, které jsou holé. Nelze tedy jména Golovec užívat jako jména vlastního. Hranici mezi Itálií a Rakouskem tvoří, jak pověděno, Krniške Vršiče, jichž jednotlivé části slují: Lopa 2410 m, Sedlo Mehé, Vrh Konjske Police 2282 m (Konjske police jsou pastviny na východní straně, kde kdysi pastýři krničtí pásávali také koně), Ovčji Vršič 2320 m, Vršič čili Hudi Vršič—furlansky Jovet—2335 m, Černeljska Špica 2328 m. Nejspornější jsou jména obou posledních; Furlani, jichž názvy pro tyto končiny nejsou směrodatné, slyšeli z daleka jméno Černela a proto jali se užívatí pokaženého jména Cernala neb Cermala. Jméno furlanské, Confin, značí hranici, jež dělí v těch místech Korutany, Přímoří a Furlansko; z toho Němci utvořili Confin-Spitze. Pro bod 2328 lze tedy užití pouze dvou jmen,

slovenského Černeljska Špica a furlansko-německého Confin-Spitze. Nad Konjskou Policou jsou dva vrcholy, vyšší z nich 2282 m. Následující * 2320 m a 2335 m oba kolektivně nesou jméno Ovčji Vršiči. Zřetelně zde lze pozorovat rozlišení jmen dle hospodářského využití; pod prvými dvěma pásli koně, na druhých dvou ovce; * 2335 má ještě zvláštní jméno, Hudi Vršič, proto, že se tam ovce často zabíjely pádem se skal, spadat vrchol ten směrem k Černeljské Špici velmi strmě a tím jsou pastviny jeho dobytku nebezpečny. Všechny tyto Vršiče dělí navzájem schůdná sedla; nejstrmější z nich je poslední, mezi Hudim Vršičem a Černeljskou Špicí, které možno přejít pouze v krpčích a s pomocí lana. Vrcholy v pravo od salaše krnické slují: * 1482 m Mali Vratni Vrh, * 1938 m Vratni Vrh, * 2038 m Jelenk a stejně vysoký vrchol Pri Bandjeri. Od Vratného Vrchu k jihu odbočuje Plešivec (od * 1856 do * 1696 m). Prostor mezi vrcholem Pri Bandjeri a Ovčjimi Vršiči jest škrapová plošina (Škraplja = Karren, škrapljišče = karrenfeld, škrapljast = karrig). Škrapy se na Bovecku jmenují pokaženým německým jménem Ribežni = Reibeisen; odtud i jméno pro pastviny severovýchodně od vrcholu Pri Bandjeri — Krniški Ribežni.

Od Černeljské Špice až k salaši Goričica směřuje zřetelná prasklina v plošině; jména její jsou po řadě: Dol, Jama, Rupa. Nad Dolem jsou zelené římsy pod * 2122 m, Lanževica. Lanževica a Lanež jsou jména, jež se často vyskytují v západních Julských Alpách a značí vysoko položené pastviny se široko-listou, vyprahlou travou, mezi níž roste horský len. Vrchol * 2122 m nemá jména, jmenoval bych jej tedy důsledně Vrh Lanževice. Prostranství mezi zmíněnou prasklinou a Vratním Vrhem sluje Velike Lašte. Lašte značí skloněné skalnaté římsy; v Rezji je zvou Laštre; „Lastrum“ objevuje se teprve v barbarské latině a je převzato bezpochyby z furlanského nářečí, a není vyloučena možnost, že vzniklo z původního slovanského názvu. Dle Lašt jmenuje se více vrcholů, zvaných Laštanovec nebo Leštanovec.

Severní hřeben Kaninského massivu od Černeljské Špice až do Velikého Vrchu (Rombon 2208 m) má následující vrcholy: Špiček 2266 m, Vrh Klinkonovega Žleba 1972 m, Vrh Ribežnov 2018 m, Plišna Gora 1946 m, Turni nad Ušjem 2038 m, Vrh Polic 2105 m a Veliki Vrh 2208 m, jenž vybíhá k jihu v Čuklju 1766 m, proti severu se níží v Konja 1340 m a k západu v Kanju 1495 m. Plošina mezi onou prasklinou a tímto hřebenem nesla kdysi dobré pastviny, zejména v zákoutí pod Černeljskou Špicí. Pastviny ty slují kolektivním jménem Črnela, a to na rozdíl od oné Nad Koriti, Goriška Črnela. (Goriška = od salaše Goričica). Bovečti jmenují celý hřeben od Černeljské Špice až do Klinkonovega Žleba: Černeljski Vršiči. Nejvyšší vrchol mezi nimi, Špiček, vyniká nápadněji pouze z Možnické strany, proto také jméno jeho jest jen tam obvyklé. Pastviny pod * 2018 m nesou ráz silně škrapový a proto slují Goriški Ribežni; pastviny pod * 1946 m mají jméno „V Bregu“, pod * 2105 m „Polica“ a pod * 2208 „V Rudi“.

Vlaská část massivu Kaninského jest ještě divočejší a rozrušenější krasovým jevem než rakouská. Odnož od * 2193 m nad Prevalou vybíhající směrem k Neveji končí vrcholem Pic Maio, slovinsky Kuntar. Jméno

Kuntar jest velmi časté v západních Julských Alpách a značí tolik, jako vrchol nad kontami (kontami nazývají se skalní prohlubeniny [Felsvertiefungen]), tak Kuntar pod Lopou (furlanski Punta Medon), Kuntar pod Vršičem (nezměřen). Nad Nevejou vrch * 1978 je Pobič, popularštno v Monte Poviz, vedle něho, více na východ strní Lopič 1962 m.

Mezi Černeljskou Špicou 2328 m a Černeljským Špičkem 2266 m se odděluje hřeben Bavhy. Bavha je podnes ještě jméno obvykle davané kravám světlé srsti (Baloh = vůl světlé srsti). * 1943 m je Velika Bavha, pod ní směrem proti Itálii Mala Bavha a výběžek pod tou nese uměle vytvořené jméno Italienische Kanzel. Od Malé Bavhy proti západu vybíhá Rubon, * 1865 m. Velikou Bavhu jmenují též Šimonova Glava, avšak toto jméno není dosti ustáleno a značí se jím brzy Bavha, brzy Lopič; podobně se zaměňují i názvy Mala Bavha, Rubon a Italienische Kanzel, poněvadž označují se jimi hory těsně navzájem sousedící. Hřeben Kaninské skupiny v okolí Černeljské Špice k severu spadá strmě a nepřístupně. Jediný poněkud lehčí přechod jest pod Špičkem z Gorišské Černely do Možnišské Černely, a odtud do Korita a přes Meli k salaši Možnica 877 m. Skalnaté koryto pod * 1972 m v sousedství Gorišské Černely spadající má jméno Klinkonov Žleb; dle pověsti pastýřů v žlebu tom se as před 100 lety pádem zabili dva koně statkáře Klinkona, a od té doby jméno žlebu zůstalo a přenáší se i na vrchol * 1972 m. Římsy (police) odtud směrem k Velikému Vrchu zvou se po řadě: Mali Ribežni, Veliki Ribežni, Mala Plišna Gora, Velika Plišna Gora, Malo Ušje, Veliko Ušje. Všechny tyto římsy jsou přístupny pouze kamzíkům. Přes římsu Veliko Ušje pronikl dosud pouze znamenitý vůdce Slovinského Alpského Družstva, Ivan Černuta vulgo Voznik.

Na sever leží při Kaninské skupině skupina Jerebice 2122 m, oddělená od massivu Černeljského strmými údolními liniemi, směřujícími od Sočského údolí k Rabeljskému. Na rakouské straně sluje poslední část údolí Korita; ta ústí na travnatý svah (1699 m), zvaný Slovenski Brežič, na druhou, korutanskou stranu Nemški Brežič. Nad oběma mezi * 1952 m a * 1924 m je Laški Brežič. Užívání těchto jmen místo Deutsche a Italienische Kanzel je úplně nesprávné, ač svádí silně k zámeně. Do literatury uvedli nesprávné užití těchto jmen čeští turisté. Možniška Črnela je zelený svah, stoupající z Korit ke Špičku.

Hřeben skupiny Jerebice má následující vrcholy: Deutsche Kanzel 1642 m, Bohinjca 1938 m, přechod 1704 čez Skrapljo, přechod 1770 m čez Ledeno Jamo, Veliki Snežni Vrh 1958 m. Odtud vybíhá podružný hřeben k jihu, k * 1841 Mesnovka. Němečtí mapěři slyšeli jméno Jama, i jmenovali nejprv * 1958 m Grosse Jammer a 1938 m Kleine Jammer. Později trefili lépe a jmenovali prvou horu Grosse Schlichtel (= Schlüchtel) a druhou Kleine Schlichtel. Slyšeli jméno Snežni Vrh, zapsali Inesen Vrh a přenesli jméno to k * 1925 m, jenž se zve správně Solčna Polica. Hřeben od Velikého Snežného Vrchu postupuje přes Mali Snežni Vrh (? m), dále přechod z Planje přes Mirnik 1720 m, Gorenji Vogel 1847 m Solčna Polica 1925 m, Gorenji Krivi Rob 205 m a Vrh Jerebice od * 2065 do * 2122 m. Odnož od hlavního vrcholu k jihu * 1953 m nese

jméno Hovznerica, k jihovýchodu Mala Jerebica 1735 m. Odnož od Gorenjeho riveho Robu k západu sluje Fonova Skala 1805 m, níže Pavletov Plaz. Mirnik-Graben jest v Lechnerově mapě chybně zaznamenán daleko na sever a příliš nízko do údolí, ačkoli Mirnik je při 1720 m; podobně chybně i Pavle-Plaz-Graben (při 1770 m). Zde třeba připomenouti, že pásali také na severních úbočích Jerebice do nedávna pasteveci z Logu, poněvadž osadníci Rabelští byli většinou horníci a obchodníci; teprv během posledních 50 let stoupá u nich zájem o vlastní pozemky, kdežto obyvatelé Logu zanechali pastýřství, poněvadž jim moudrá rakouská vláda zapověděla nejvydatnější pramen příjmů, pasení koz. Proto také zprvu Němci neměli svých jmen; slyšeli pouze slovinská, a ta po svém překroutili a přeložili. Původní německá jména jsou jen Gamswurz-Graben a Grüngraben, dále pilř v severu opírající Jerebicu, nad Grüngrabnem, zvaný Hochrigel.

Celé prostranství mezi hřebenem Jerebce a hřebenem Černeljska Špica-Veliki Vrh jmenuje se V Možnici. Z té příčiny mapěři zanesli jméno Mogenza místo Černeljska Špica a Možnica-Sattel pro sedlo nad Kority.

Jako jsem prošel skupinu Kaninskou, tak prostudoval jsem celé západní Julské Alpy, i nashromáždil jsem tolik materialu, že bych mohl vydati mapu té části Alp s přesnou slovinskou a furlanskou nomenklaturou. Připomínám však, že nedoufám, že bych k tomu získal některé domácí nakladatelství, a to proto, že nám němečtí a vlastní turisté a mapěři překroutili jména našich hor tak dalekosáhlým způsobem, že dokonce i učené kruhy slovinské jsou přesvědčeny o tom, že dosud užívaná nomenklatura jest správná. Cizí jména se vžila a naši domácí profesori navykli si přejímati z německých a vlaských pramenů tak, že je dnes velmi těžko dověsti je k přesvědčení, že jedině původní nomenklatura v těch krajích je slovinská a to pro celou skupinu Polic, Više, Kaninu i Mangartu, a že furlanská jména teprv v posledních stoletích v příslušných jim krajinách nabývají domácího práva, a že jména německá jsou pouhými překlady neb jmény odjinud vypůjčenými. Doznávám, že vydati mapu správné nomenklatury bylo by spojeno s obtížemi, neboť nutno k tomu cíli užití měřítko 1 : 25.000 nebo nejméně 1 : 50.000, tím nabyta by mapa velikých rozměrů. Dílo svoje jsem skončil, material pro vydání mapy jsem nashromáždil; zajímá-li se o věc veřejnost česká neb slovinská, dám vše k dispozici.*)

*

Na Mojstrovku.

Humoristická epizoda z potulek kraňskogorských.

Na Mojstrovku?! Proč by ne? Hlásím se jednou také k slovu za velikou přesilu těch, kteří v turistice teprve slabikujeme nebo tak nuzně souvisle čteme. A když my bez hlesu sledujeme za Vámi, kam naše noha

*) Náčrtek Kaninské skupiny v měřítku 1 : 37.500 přineseme v příštím čísle.

do smrti nevkočí, vraťte se jednou také Vy, mistři alpinismu, ke svým začátkům.

Mojstrovku jsme volili za první cíl, na který jsme chtěli hnáti útokem z Kraňské Gory. „Lehký vyhlídkový vrchol“, praví o něm naše turistická bible, „Slovinské Alpy“. Tak tedy na Mojstrovku! Šel nás sedmičlenný zástup hodně smíšený. Promiňte, že se ani nepředstavíme; ten „lehký vrchol“ se nám totiž napoprvé nepodařil. Povím jen, že jsme byli v tom zástupu čtyři muži, dvě dámy a devítiletý hošík. Takto všichni vytrvalci.

Vyrazili jsme o šesté hodině ráno do hor chtivě, jako chvátá k prvnímu zelenému pažitě na jaře stádo, které v zimě při ovesné a ječné slámě, při kyselých řízcích snilo o bujných pastvinách. Vzduch nám jen zářil, pramenky v útulné Pišenci se nám vinuly pod nohama jako průhlední hadi — přirovnání trochu neuctivé o tak skvostném předmětu, jako je horský pramen; ale ráno nebylo ještě žízň. Horská vůně z lesů, prosycených pryskyřicí a alpskými fialami nám poskytovala milé zapomenutí na kombinované výpary a parfumy letních kuchyň, školských a kancelářských síní. Přešli jsem mostek přes Pišenci, šroubovali se pohodlně po závitkovité cestě k Vossově chatě, vše v kratší době, než je udáno našim průvodcem. Napili jsme se do zásoby při posledním zabublání horského potůčku, minuli Vossovou chatu, posnídali v nejkrásnější náladě uprostřed kvetoucích alpských růží a spořejších bohatých encianů a zas dál po pohodlné stezce v pravo nahoru. Pořád lehká tura podle předpisu.

Ale vysoko jsme nevystoupili. Na západ temná opona zatáhla mnohohlavá pásma a skupiny, nádorovité balvany mračen se víc a více rozplizaly. Z dále zahučelo, potom blíže hlasitěji. Byl to nejvyšší povel k návratu. Nesli jsme si nahoru vedle svých tlumoků každý nějakou slabost. Jeden náš zlomek také nesmírný strach z bouřky. Rozumí se, že obě dámy patřily k tomu zlomku. Ty pro tu slabost netřeba omlouvat. Ale posedl také jednoho, jinak statečného člena ze silnějšího pohlaví. Velicí vojáci a osvícení mužové měli své malicherné pověry a strachy, proč pak by se obyčejný smrtelník nemohl bát bouřky? A k tomu tady v těch plechových spoustách skal! Revolver náš milý společník na splašené býky, na lupiče nosil v kapse, ale ani splašený býk ani lupič nechtěl nás zaskočiti v cestě. Zato to burácení shora.

Doběhli jsme do Vossovy chaty právě v čas. Jen jsme vešli, těžké kapky ramplovaly na střechu a na vnější dvěře. Při výborném čaji jsme v suchu tuze spokojeně pozorovali horskou bouřku. Prisojník se na severní straně přikryl pečlivěji bílou pokrývkou, do strží jeho se vrhaly proudy vod, i za uzavřená okna slyšitelné. „Teď bude krásně!“ těšila nás hovorná Němka hospodyně pěkného oválného obličej, který bychom byli svorně přisoudili spíše Slovince. Tak tedy znovu na vrchol! Jasný vzduch po dešti sliboval nejkrásnější vyhlídku. Nejnědočkávejší z nás a nejlačnější po horském vzduchu, sekretář J., byl nám vůdcem.

Předpolední sluníčko pražilo víc než mile do našich krků a barvilo je na rudohnědo barvou lesních mravenců. Jako senior celé výpravy šel jsem vzadu, na místě, které stáří nejlépe sluší. Měl jsem více pokdy

porozhlédnout se po údolí a po nebi. Neušla mi zlověstná temně sivá obruba nad vrcholky na levo od Jalovce. Neušla ovšem ani orlímu zraku našeho ctitele mračen. Šel několik kroků přede mnou. Neupíral pohledu do vábivého hlubokého údolí trentsského, nýbrž vedle Jalovce na tu olovenou obrubu. „Nevydrží nám to dlouho!“ povídám tiše, abych nepoděsil slabší část naší výpravy. „Ba ne! Tamhle to zas táhne. Ale snad to ještě chvíli vydrží! Ta hospodyně přece zná horské počasí, když tady je neustále.“

Nechal jsem mu tu útěchu. Myslíl jsem si: za nějakých 20 minut jsme nahoře; na východ bude pěkný rozhled a partie nebude docela ztracena. Tedy jen ku předu!

Zatím náš vůdce nahoře narazil na první překážku. Sněhová závěť při skále, asi dva metry vysoká, na deset metrů široká, zakrývala nám škodolibě cestu. Vůdce ji podchází. Ale hned první kroky zarazily jeho chvat. Noha se boří do drobných ssutek, pošnuje se o několik centimetrů směrem k příkrému sráznému svahu; když druhá noha opustí pevnou půdu, první noha zatknutá v ssutkách pozbude opory a hrne se o nějaký decimetr níž. Člověk bezděky odhaduje, jak má daleko až tam dolů na úpatí, kam se v nejbližší chvíli musí dostat přirozeným dopravním prostředkem horským, rychlou a bezplatnou kamenitou skluzavkou. Však znáte ten pocit prvních kroků na příkrých srázích, krytých vysoko drobným horským kamením!

„Počkat!“ napomíná vůdce. Ale nebylo třeba zvláště k tomu napomínat. Celá četa ho sledovala zrakem, ne nohama, jak to s ním dopadne. Šlo to. Pevná vůle všechno zmůže, jak víme. Člověk se tady rychle učí a zvyká. Jeho věrná družka — říkejme jí paní Vzletná — první za ním, jak velí Písmo. Zvykla si i později od horského vůdce cizího přijímat všechno dobré i zlé vždy první. A potom se táhla ostatní karavana. U každého stejné pocity nejistoty při prvních krocích na ssutkách.

Nejtěžší úkol čekal seniora výpravy. Jeho družku života — nazveme ji paní Neohroženou — pámbu neobdařil pevným přesvědčením, že by lezení do kopců patřilo k nezbytnostem života. Kdykoli ji manžel necítil dlouhým uměním přemlouvacím pohnul k tomu, aby také okusila slasti horského stoupání, musel zejména v poslední části takového výstupu vyslechnouti všelicos, jako k čemu jen pámbu ty hory stvořil, a když už je stvořil, proč vnukl některým lidem bláznovské fixní ideje, aby lezli, kam mají lítat jen orlí a havrani; kdyby byl chtěl, aby se člověk zdržoval také na těch vršcích, že by jej byl také obdařil křídly, a podobné nabádavé zlozné meditace. Jen lidský pud napodobovací, že viděla před sebou přejít jiné, zejména devítiletého Járu, poháněl ji do výše přes vratké kamení. Rozumí se samo sebou, že se mi při tom dostalo bohaté příležitosti k povinným rytířským službám. Nemusím se ani omlouvat z kacířských myšlenek, které mi hučely v hlavě o autorech našeho alpského průvodce. „Filutové!“ myslím si, „abychom spíše věřili jejich krkolonným lezenicím, jak se třepají na laně tisíc metrů nad propastí, jak lezou po převislých skalách jako mouchy po baňaté láhvi, napíšu „lehký“ vrch!“ Se svými myšlenkami jsem se ani nepro-

jevil; byl jsem tuze jist souhlasem své průvodkyně, jejíž nelichotivá kritika tentokrát platila pražickému slunci.

Prostranná jeskyně ve druhém výběžku jižní skály mojstrokové nad naším ssutinovým svahem zavděčila se nám oběma. Filosofská turistka prohlásila, že má už té bláznivé chůze jako po kolečkových bruslích právě dost a že by na nás počkala tady. Bude tu aspoň ukryta před deštěm, který nás beztoho za chvíli překvapí. Na jistých pozůstatcích, při nichž si jen Čelakovského známý Vávra výskal, když jich měl mošnu plničkou, bylo viděti, že se sem uchylují před deštěm ovce a kozy, které nás vítaly dříve bekotem na srázné galerii protější skály.

Schvaloval jsem tentokrát její úmysl ochotně a upřímně; nevěřil jsem sám počasí. Provázela spokojeným úsměvem můj lopotný pochod ssutkami, nyní již jako silniční šterk drobnými.

Dostihl jsem ostatní četu na hořejším průsmyku proti Travníku. Přišel jsem k poradě. Co dál? Celý západ zahalen hustou mlhou, jež obvinula celý Jalovec, zahalila již Travník a spěchala k nám. Na několik vteřin jsem zachytil ještě úchvatný pohled do hlubokého údolí u vzniku Soče. Mlhy jej však hned zastíraly a svíraly. Pak stoupaly vzhůru. V řídicích kapičkách plnily ovzduší, tu zas se k nám rychle drápe veliký hustý chumáč, obejme nás zavhlým náručím, šlehne kolem hlavy chvostem a pluje v duchem dál někam na Škrlatici. Doufali jsme, že se mlhy brzy přeženou. Říkala přec hospodyně dole v chatě, že bude krásně a ta zná počasí v horách.

Dělali jsme každý po svém. Náš dobrovolný vodník si nedočkavě chce nadraziti kus cesty nahoru, jeho starostlivá žena jej z toho úmyslu zráží, ale zkouší to za ním. Odborný učitel N., do každé situace vždy se resignovaně vpravující, rozvazuje tlumok, vybírá z něho zásoby, ne, že by měl hlad, ale že je doba, kdy se dole již obědvá. Jeho malý synek, mlčenlivý a trpělivý náš Benjamin, který na chlup vykonává vše, co děláme my staří, z úcty k otci následuje jeho příkladu, posazuje se naproti o stupínek níž a chystá se k hodům.

Zdáli se ozval hluboký rachot jako zavzdychnutí nebe. Vycházel ještě kus ze za Jalovce. Ale stačil. Náš bystrozraký i bystrouchý člen jej postřehl nejdříve. Nerozmýšlel se, skočil Járovi přes hlavu, zapomněl své obvyklé opatrnosti, překlouzl se přes malé hořejší sněžné pole a již se rázným během brodil drobným kamenčím. Paní Vzletná nepotřebovala pobídky. Nečekala pomocné ruky manželovy. Snášela s kopce, jako matka Achillova Thetis s Olympu, když dostala pro syna umělou zbroj; jako krahujec. Zmažek posedl i rozvázného N., jenž chvatně stáhl provázek tlumoku a hledal osvědčenou cestu za předchozími. Ku podivu rychle se naučili chodit po ssutkách. Hroty horských holí drnčely do závrtné prostory, kamenky z klidu vyrušené poskakovaly radostně po svých družích dolů do údolí. Těšily se asi, že jim byla ukrácena pout aspoň stoletá na pout dvou- třiminutovou.

Nejhůř bylo v jeskyni paní Neohrožené. Zaslouchla zadunění hromu, sledovala s úzkostí divou honbu chuchvalců mrakových nad samou svou hlavou a kreslila si hrozné scény. Berani a kozlové sbíhají s protější

hory, již jdou po kamení, přijdou sem do jeskyně, budou na ni dorážet rohy, umačkají ji. Strach zvířata zveličuje. Přijde snad dokonce medvěd; neměla však síly, aby nebezpečné místo opustila.

V tom se blíží první „uskok“. „Pane oficiále! Pane oficiále!“ volá ustrašeně za ním. Ale v něm, muži jinak velmi úslužném, někdy i galantním, zvítězila staromládenecká zatvrzelost k ženám. Šel bez hlesu dál. Neslyšela úpěnlivého volání švekrušina ani paní Vzletná. A za nimi dvojice, otec se synkem.

Paní Neohrožené vedlo se málem jako zoufající Didoně, když ji unikal na lodích Aeneas. Tu však již přichází její věrný Aeneas v kritický okamžik. Ujal se jí, kryl ji celým tělem před zející strání. Nohy se mu bořily v ssutkách nad kotníky, malé kamínky hledaly teplé útočiště v jeho střevíčkách.

Dostali jsme se šťastně až ke stezce. Teď už Didona unikala za ostatními jako lesní laňka. Rovnal jsem si údy i hřbet a prohlížel hlubší brázdu, kterou naše nohy vyryly jako stezku do nevlídných ssutek. Zatím se už po ní pomalu hrnul náš vůdce. „Jděte do Prčic, a ne na hory“, ulevoval si. Drčící kameny milosrdně přehlušily jeho rozhořčená robustní slova, která ostatně nedostala se dál nežli k mým bratrským uším.

Dole u pramínku jsme všichni zarazili.

Svatý Petr byl za zábavu, kterou jsme mu na Mojstrovce poskytli, uznalý. Vícekrát nás bouří netrestal. Kdykoli jsme vyšli na hory, bývalo vždy hezky.

Jako poctivý muž musím ještě korigovat skeptický úsudek o auktorech našich „Slovinských Alp“. Asi za 14 dní šel nás zlomek naší společnosti — paní Neohrožená ovšem již ne, do smrti prý již na vrchy nepoleze — zase na Mojstrovku. Vyšli jsme ráno o páté, pokochali se nahoře překrásnou vyhlídkou, promrzli asi za tři čtvrti hodiny na temeni jak se patří, a na obědě byli jsme dole v „Razoru“. Tentokrátě však mělo sluníčko již snít pohlcený. Opravdu „lehký vyhlídkový vrchol“. A překrásný.

J. J.

✱

V kraji bez pohlednic.

Vzpomíná Ed. Šittler.

(Pokrač.)

A tak jsme prchali k Zapotnici,* nevyšokému to (s této strany) slemeni (756 m), přes něž se silnice kolem kaplice sv. Magdaleny a asi dvou chalup přenáší, aby opět příkře dolů spadala k Podljubelji (498 m). Zde také odbočuje cesta do Bleiberka. Pod kaplí přešli jsme zajímavý „Čertův most“, pod nímž velmi hřmotně si vede dosti mohutný vodopád Bodenského potoka. Já pak, an přítel zatím šel napřed cestu vyzvědět, zaběhl jsem si ještě o nějakou desítku metrů výš nad most k vodopádu Čavkovu, jehož shlédnutí doporučím i těm, kdož věnují svoji pozornost

*) Malý Ljubelj.

jenom „raritám“ mezi vodopády. Dívá se totiž turista na vodopád tento skrze nádhernou přirozenou skalní bránu obrovských rozměrův.

Když jsme se opět u kaple — správně řečeno „pri črtatu“*) na zápraží jedné z tamních chalup — shledali, byl jsem překvapen netušenou věru zvěstí, že prý na nás čeká bleiberská „pošta“, aby nás bezpečně pod hostinný krov bleiberské hospody dopravila. Ohlížím se víc ovšem nežli skepticky, zvěstovanou „poštu“ hledaje. S úsměvem se mi však uklání švarný hebrejský mládenec, velkou koženou brašnou a několika balíky a škatulemi ozdobený, jenž při našem stolku také se „čtvrtkou“ posiloval, v němž jsem měl čest poznati nejen bleiberskou „poštu“, ale i poštmitra, postiljona i listonoše, vše v jedné osobě zároveň. Mají totiž ve zdejším kraji bez pohlednic pouze tento zajímavý a bez odporu velmi praktický „rurální“ systém poštovní: pan poštmitr obchodí každodenně vlastněma nohama celý svůj úřední okršlek, vlastní rukou, co pro světence jeho ze širého světa došlo, jim doručí, a zase od nich vše, co třeba, převezme, aby to na vlastních bedrách do sjízdnějších světů končin k další dopravě donesl. Patrně mu dovolily vyšší „instance“ tolik „úřadův“ pospolu zastávat, protože v kraji bez pohlednic k tomu ke všemu jedny ruce a nohy dobře stačí, a že by, kdyby se činnost tato na více osob rozdělila, z platu asi na žádnou z nich nic nezbylo. Také jak náleží strmá stezička, po níž nás naše pošta „vedla“ podél burácejícího potoka vzhůru na „vozovou“, sám milý Bůh ví, kudy sem až se vykrucující, jasně dosvědčuje, že vylíčený systém je zde nejprůhodnější.

Mimivše několik podružných závodů, k bleiberským olověným dolům příslušných, ovšem velice primitivních, kde průvodčí náš, jak potřeba velela, úřad svůj ambulantně vykonával, došli jsme na drobnou planinu, kde leží vlastní jádro osady. Choulí se tu pod vysokou šindelovou střechou do zelené stráně prostičký staroušek — kostelík, vedle výstavnější důmní budovy, úhledného přízemního hostince s kupeckým krámem, a několika kmetských chalup. Na druhém pak břehu stojí ještě jedna budova, dosti honosná, o jednom patře, označená nápisem: „Deutsche Volksschule“. Nápis mne nepřekvapil; zvěděl jsem již cestou od našeho průvodce, že obyvatelstvo zdejší je sice ryze slovinské, že však jeho obcovací řečí jest němčina.

Uvedeni do hostince, mile jsme byli překvapeni čistotou a pořádkem, a ještě mileji tím, že vlídný pan hostinský načal nám — nový soudek dobrého, v Podgorji vařeného piva. Sháněli jsme k němu také něco k snědku. Táhlo již na třetí, a procházka naše čítala již více nežli pět hodin dobré míry. Nadáli jsme se „dobrých“ věcí. Svlékali právě kdosi zabitému teleti před domem pod stromem kůži, ana k témuž stromu přivázaná ovce, chuděrka, smutně mečíc tomu přihlížela a čekala, až na ni, nebožačku, krutý osud dokvačí. Nebylo však z toho pro nás nic. Tele bylo již rozprodáno, dřívě, nežli je zabili, ovce pak byla určena pro neděli. Poněvadž byl teprve čtvrtek, nechtělo se nám

*) U čtvrtky vína.

s obědem tak dlouho čekati. Vzali jsme tudíž raději zavděk „vodovou“ polévku, a ostatek jsme „doložili“ chlebem, jehož tu měli s dostatek.

Hůře bylo s noclehem. Mají tam sic pěknou světničku, právě tehdy nově přistavěnou, ale nábytku jim do ní truhlář ještě nedodal. Když jsme je konejšili, že každý „dobrý“ turista umí se dobře vyspat i na prostém slavníku na podlaze, vymlouvali se, že nemají ještě ani slavníkův, ani prádla, a — poslali nás k bodenskému kmetovi, kde prý vše potřebné pro turisty mají zařízeno a kam prý pohodlně za hodinku a půl dojdeme! Ó té roztomilé nezištnosti tvé, rajsky prostý kraji bez pohlednic!

Přispěchavší zatím správce dolů — patrně na zprávu o čerstvě „načatém“ — potvrdil nám, že u kmeta vskutku se nám netřeba o nocleh strachovati, a upozornil, že tam poblíž má také svoji chalupu vůdce, nedávno teprve autorisovaný, řemesla svého krejčí. Poněvadž bychom se byli rádi podívali po hřebenech od Stolu ke Golici, kdež právě Slov. plan. družstvo budovalo novou Kadilnikovu chatu, byla nám tato zpráva vítána.

Vydali jsme se tedy značenou stezkou dále. Právě vyšly děti ze školy. Byl jsem velmi zvědav rozluštití záhadu zdejší „obcovací“ řeči. Napínal jsem všemožně sluch, abych rozpoznal jejich dovádivé šveholení, leč marně. Mluvily sice slovinsky — jako p. poštmistr i hostinský — avšak nářečím velmi pokaženým a výslovností, jež mi srozumění velmi stěžovala. Po chvíli dohonilo nás větší již děvče, patrně z poslední školní třídy, jež se pro něco stavělo v kupeckém krámě, a tím se opozdilo. Doufal jsem od něho rozluštění zmíněné záhady se obrátí také vyzvědět, kde milý vůdce-krejčí bydlí. Zkousím to, vzhledem ke zdejší „Volksschule“, německy. Děvče však nic. I ostatní caparti místo odpovědi jen se na nás zubí. Ptám se tedy děvčete po slovinsky, zná-li „nemški“. *) Děvče kroutí energicky hlavou, že nikoliv. Ptám se tedy, zná-li slovensky. Děvče však opět kroutí hlavou. „Ale, pro Bůh, vždyť mi rozumíš! Jak to tedy mluvíte doma?“ „Vindiš,“ zní konečně vysvětlující odpověď. Ovšem, ovšem, zapomněl jsem, že v Korutanech nesmí slovinský lid nabytí vědomí, že je — slovinským. Staré, smutně proslavené: „Divide . . .!“ Proto tedy ona ubohá, z němčině a slovinčině tak pitvorně sláтанá a zkomolená „špracha“ zdejší! — Oh, ty krutá macecho tam dole při potoce, zvaná „Volksschule“, po blahoslavlil jsem tě i tvoje „kulturní“ poslání, i všechny družky tvoje v krásném tomto kraji bez pohlednic . . .! Ubozí, ubozí svěřenci tvoji! jimž mateřskou řeč béřeš a kažíš, svojí však, bohudík, nenaučíš . . .

Proč mi však rázem tak esmutněl celý kraj, to ubohé, vlastními bratry opuštěné a zapomínané slovinské „Slezsko“? A znovu jsem slyšel smutný nářek oné ovce tam dole, u stromu přivázané a bezbranně na záhubu svou čekající . . . Což to má být strašlivý symbol tvůj, ty slovanský lide v kraji bez pohlednic! Což nespí v některé z tvých hor tvůj sv. Václav a jeho blaničtí rytíři, abys je vzbudil na

*) Německy.

svoji ochranu . . .! A šli jsme zamlkli a smutni tehda tu hodinku v Bedenském údolí . . .

Děvče nás konečně dovedlo k chalupě „krojačově“*), jenž vida přicházeti turisty, vyšel nám s celou rodinou slavnostně vstříc. Patrně mu úřad jeho ještě nesevšedněl, a turisté byli tu asi dosti řídkou vzácností. Smluvili jsme zítřejší túru, jak se v naší „spisovné“ a jeho „vindiš“ slovenčině nejlépe dalo, a spěchali k nedalekému již kmetovi, jehož statek je nejzazší v přerokozném údolním závěru. Starosti o věci „pozemské“ záhy se rozplynuly. Ke statku jsou totiž přistavěny dvě dosti pěkné světničky, a v každé z nich po dvou postelích. A pan „starý“ z Podgorje sroubil mimo to na louce při statku dokonce i „restaurační pavilon“ a vydržuje tu „kucharicu“,**) jež se již o hladové a žíznlivé turisty dobře postará.

(PŘÍSTĚ DÁLE.)

*

Ze slovanských Alp a Přímoří.

Zgornje Jezero, Kranjska Gora a Bled jsou tři místa, na která má každý český turista pamatovati při volbě letního sídla v Alpách i při sestavování cestovního programu. Příklad těch, kdo po řadu let zůstali jim věrni, ukazuje, že pobyt je v nich velmi příjemný a množství výletů a tur nevyčerpateľné.

Německý a rakouský alpský spolek má v oblasti slovinských Alp tyto odbory: v Celji (113 členů), ve Sv. Mohoru (57 čl.), v Celovci (319 čl.) Lublani (332 čl.), Terstu (420 čl.), Mariboru (95 čl.), Běláku (417 čl.). Tyto odbory čítají bezmála 1800 členů. Kromě toho dostává se jim tisícových subvencí od ústředí.

V Planinskem Vestníku počala vycházeti obsáhlá monografie Kaninské a Mangartské skupiny z pera dra. Tomy. Počiná Koritnickým Logem a turami na Jerebici i přináší mnoho zajímavých poznámek. Doufejme, že slovinští turisté budou jí povzbuzeni k hojnější návštěvě těchto krajín, neboť doposud přicházeli sem jen židka.

Nová mapa východní části Julských Alp a západní části Karavanek v měřítku 1 : 50.000 vyšla u R. Lechnera ve Vídni. Cena 3.20 K, na plátně 5 K. Mapa je kolorována, značené turistické stezky jsou znázorněny, rovněž jsou vyznačeny opuštěné chaty i chaty bez hospodářství. Skoro všude jsou uvedena vedle německých slovinská jména, ač ne vždy správně. Mapa obsahuje hlavně skupinu Triglavu a sahá od Mojstroky na západě k Bledskému jezeru na východě, od Rožne doliny na severu k Podbrdu bochyňským tunelem na jih.

Dráha na Dobrač se projektuje, čemuž se nelze nikterak diviti, neboť mnohem těžší vrcholy byly již zdolány železnicí. Délka dráhy vypočítává se na 3740 m, rozdíl výšek 1478 m. Jízdne sem i tam má státi asi 8 K.

*) Krojač = krejčí.

***) Kuchariku.

Meliorační práce v krajích slovanských Alp byly prováděny roku 1910 v Korutanech na řece Zilici se státní subvencí 50.000 K, na Kraňsku v údolí Kokry stavbou vodovodu pro Kranj a okolí se subvencí 83.000 K, dále odvodňováním lublaňského rašeliniště subvencí 166.000 K, v Istrii zastavováním bystřin řeky Quieta subvencí 27.500 K. Při pohledu do státního rozpočtu vidí se, jak málo vynakládá se na slovanské kraje a co provádí se v Tyrolích.

Přímé spojení vlakové Praha—Terst bude tím způsobem upraveno, že rychlíky čís. 202 a 208 (odj. z Prahy ve 3 hod. 57 min. odp., po př. ve 2 hod. 17 min. v noci) budou jezdit jak trati pyhrnskou, tak túrskou. Tyto rychlíky rozděleny budou v Linci tak, že přímý vůz Berlín—Praha—Terst pojedě vždy přes Selzthal-Celovec, kdežto přes Salzburg-Lázně Gastýn-Bělák pojedou přímé vozy I., II. a III. třídy, a to z Prahy do Terstu u rychlíků čís. 207 a 208, po případě z Prahy do Běláku u rychlíků čís. 202 a 203. V Podrožčici spojí se oba vlaky ku další jízdě do Terstu. Jedině u vlaků čís. 207 a 208 vedeny jsou výjimečně přímé vozy vlaku pyhrnského a túrského na trati Podrožčica—Terst odděleně. Na zpáteční cestě rozdělí se vlaky v Podrožčici a spojí zase v Linci.

Jízdní řád platný od 1. května 1911.

T a m:

vl. 202 vl. 208.

Praha odj. 3.57 odp. 2.17 noc
Linec př. 9.26 več. 7.41 ráno

Linec odj.	9.43 več.	7.53 ráno	Linec odj.	9.38 več.	7.58 ráno
Selzthal př.	11.49 več.	10.18 dop.	Salzburg př.	11.56 več.	10.25 dop.
Celovec př.	4.07 ráno	2.55 odp.	Bělák př.	4.28 ráno	3.39 odp.
Terst př.	8.50 ráno	7.14 več.	Terst př.	8.50 ráno	8.12 večer

Z p ě t:

Terst odj.	8.20 ráno	9.00 več.	Terst odj.	7.30 ráno	9.00 večer
Celovec odj.	12.58 odp.	1.36 noc	Bělák odj.	12.17 odp.	1.34 noc
Selzthal odj.	5.22 odp.	6.25 ráno	Salzburg odj.	5.12 odp.	6.25 ráno
Linec př.	7.28 več.	8.42 ráno	Linec př.	7.22 več.	8.58 ráno

Linec odj. 7.47 več. 9.08 dop.

Praha př. 1.01 noc 2.35 odp.

vl. 207 vl. 203

Jaro na moři Adriatickém se letos trochu opozdilo. Přes to byl nával hostů o velikonočních nebývalý. Ve všech známých klimatických stanicích v Istrii i Dálmacii byly přeplněno, na parnicích stěží dostal kabinu, kdo si jí nezajistil mnoho dní napřed. Krásnou podívanou skýtala Kotorská Boka, neboť skupina Lovčenu byla pokryta až do výše 1000 m spoustami čerstvého sněhu. Také v Krivošiji napadlo ho veliké množství.

V Novém Ercegu staví domácí srbské konsorcium krásný hotel. Takového podniku bylo v Ercegu již velmi potřeba, neboť dosavadní

hostince Europa a Bella Vista nikterak nevyhovují, v posléze jmenovaném pak se silně němčilo. Nový hotel stojí vedle srbského domu a s jeho teras budou hosté požívatí nádherný pohled na moře a vjezd do Kotorské Boky.

Rakousko-chorvatská paroplavební společnost v Puntu, na jejíž akciích účastní se též český kapitál, bude mít v brzkou nový parník velice pěkný. Loď se bude jmenovati „Slavia“ a staví se v loděnicích na Malém Lošinji.

*

Literatura.

Průvodce „Moře Adriatické“ (Istrie, Dalmacie, Černá Hora, chorvatské Přímoří, Terst, Benátky, Korfu) právě vyšel. Průvodce vydáný českým odborem slovinského alpského družstva v nákladu „Máje“, české akciové společnosti nakladatelské, má 204 stran, množství map, plánů a náčrtků. Cena 4 K, pro členy českého odboru 3 K. (Viz insert.)

Dr. K. Absolon: Zeměpisné výzkumy vykonané v Krasu Moravském roku 1904—1911. (Zvláštní otisk z Časopisu Turistů. Roč. XXIII.) Autor podává tu přehled své činnosti věnované výzkumu Moravského Krasu v posledních šesti letech. Hlavní zřetel obrátil k problému podzemních toků Punkvy. K systému jeskyní Punkevních čítá také Macochu a jeskyně s ní souvislé, dále Kateřinskou jeskyni a prostory nedávno objevené v jejím sousedství. Severní část Krasu charakterisuje jako jedinou obrovskou jeskynní síť; celá massa vápencová na ploše 20 km² a do hloubky 200 m je tu podobna houbě dole prosáklé vodou, nahoře vysušené. Článek dra Absolona je velmi instruktivní a podává rychlý přehled o současném stavu vědeckého prozkumu nejzajímavější části markrabství Moravského. Řada pěkných obrazů doplňuje vhodně text.

Švaz. Věstník zemského Svazu pro povznesení návštěvy cizinců na Moravě a ve Slezsku. Velmi pečlivě vedený týdeník (rediguje prof. Karásek v Brně). „Švaz“ si všímá bedlivě všech změn významných pro rozvoj turistiky a přináší řadu instruktivních článků, o nichž s povděkem lze konstatovati, že se všude staví na vyšší evropské hledisko a dle něho posuzují, co můžeme v českých zemích poskytnouti cizinci a co nikoli, kterých věcí třeba se ujmouti a které jsou vedlejší. „Švaz“ přináší též pěkné reprodukce, i lze jej doporučiti každému, kdo se zajímá nejen o Moravu a Slezsko ale o ruch cizinecký vůbec.

*

Různé.

Zlepšení vlakového spojení Paříž—Praha přes Norimberk—Brod n. L. Od 1. května t. r. bude přímé vlakové spojení z Paříže do Prahy značně zlepšeno, ježto od toho dne lze z Paříže použiti rychlovlaku,

který odjíždí v 5:15 odp. z východního nádraží. Nový rychlovlak přibude do Stuttgartu v 4:52 ráno, odjede v 6:00 ráno a přibude do Prahy nádr. cis. Frant. Josefa v 5:15 odpoledne. Doba jízdy zkrátí se na 23 hodin oproti dřívějším 28 hodinám a odpadne dlouhé přerušení jízdy ve Stuttgartu.

Humor horolezců. Na ostrém, úzkém vrcholu Campanile di Val Montanaia umístili neznámí lezci tabulky získané někde ve vagonu c. k. státních nebo privileg. jižní dráhy s nápisy: „Hinauslehn, weil lebensgefährlich, streng verboten!“ a „Nicht auf den Boden spucken!“

V horách na Nové Guineji docílila výprava Dr. A. Lorentze pozoruhodných úspěchů. 16. října 1910 dostoupila hřebene ve výši 2530 m a za dva měsíce na to dosáhla 4550 m. Kromě Lorentze pracují na Nové Guineji ještě tři nizozemské výpravy a čtvrtá přibude co nejdříve.

Pokus prof. Parkera vystoupiti na Mt. Mc Kinley v létě minulého roku setkal se s nezdarem, stěží dosaženo polovičky massivu. Prof. Parker vyslovil mínění, že výstup Cookův a Lloydův, kteří (každý samostatně) tvrdí, že dosáhli vrcholu, je báchorkou, neboť se strany, od které prý výstup podnikli, jest hora vůbec nelezitelná.

Shackleton zamýšlí konati t. r. na Spicbercích biologická pozorování, zda-li by se tyto ostrovy nehodily za klimatické léčebné místo pro tuberkulosní.

*

Spolkové zprávy.

Pražský odbor německého a rakouského alpského spolku má přes 700 členů, tedy o 200 více než český odbor slovinského alpského družstva. Je na našich členech, aby horlivou agitací podporovali snahu výboru po odstranění tohoto zarmucujícího fakta.

*

Odbor vydal:

Ze **Slovanských hor**. Bohatě ilustrovaný spis se 6 zvláštními přílohami a mnoho obrázky v textu, se články dra. J. Čermáka, dra. V. Dvorského, dra. B. Franty, dra. K. Chodounského, dra. O. Laxy, dra. St. Prachenského a dra. Vl. Růžičky. V komisi knihkupectví Fr. Řivnáče v Praze. Krámská cena 4 K, skv. váz. 5 K 60 h.

Slovinské Alpy. Průvodce po alpských zemích slovinských, Krasu a Přímoří. S přehlednou mapou 1 : 750.000, 10 zvláštními přílohami a s 32 panoramaty, náčrtky, plány a diagramy. Nejdokonalejší příručka pro letní a lázeňské hosty, turisty údolní i lezce do hor. Vydáno za redakce dra. V. Dvorského a dra. B. Franty nákladem „Máje“. Cena váz. 6 K.

Moře Adriatické. Průvodce po Istrii, Dalmacii, chorvatském Přímoří, Černé Hoře, Benátkách s východním pobřežím italským a Korfu. (S 2 přehlednými mapami, 10 zvláštními přílohami a 13 náčrtky a plány v textu.) Vydána za redakce dra. V. Dvorského a dra. B. Franty nákladem „Máje“. Cena váz. 4 K.

HÔTEL ANKOGEL

MALNICE na Turské dráze, KORUTANY.

Nově zřízený hotel pro letní byty a turistická stanice. 27 moderně zařízených pokojů, restaurace, kavárna. Lázně v domě, vlastní elektrické světlo, výtečná česká kuchyně. Přečasná poloha, druhá stanice od lázní Gastýnských. Veškeré dotazy ochotně zodpoví a prospekty zasilá A. Slaninová, majitelka v Praze-VII., Korunovační ul. 310.

NOVÁ PUBLIKACE ČESKÉHO ODBORU SLOVINSKÉHO
ALPSKÉHO DRUŽSTVA právě vyšla:

MOŘE ADRIATICKÉ.

PRŮVODCE po Istrii, Dalmacii, chorvatském Přímoří, Černé Hoře, Benátkách s východním pobřežím italským a Korfu.

Redakcí Dra. V. DVORSKÉHO a Dra. B. FRANTY. Přispěli: Dr. F. Bílek, Dr. J. Čermák, Dr. Vr. Černý, Dr. V. Dvorský, MÚC. L. Fouqué, Dr. B. Franta, Dr. St. Hanzlík, Prof. J. Heřman, Dr. F. Machát, L. Mareš, Dr. Stanislav Nikolgu, Dr. J. Novotný, Dr. D. Panýrek, F. J. Rambousek, M. Servit, Dr. J. Šťastný. S 2 přehlednými mapami, 10 přílohami, 13 náčrtky a plány v textu. 204 stran kapesního formátu. — Výtisk v plátně vázaný 4 koruny, poštou 4 koruny 20 haléřů.

Rovněž péčí Českého odboru Slov. Alp. družstva vydáno:

Slovinské Alpy. Průvodce po alpských zemích slovinských, Krasu a Přímoří. — Redigovali Dr. V. Dvorský a Dr. B. Franta. — S přehlednou mapou, 10 přílohami a 32 panoramaty, plány atd. V plátně vázaná K 6.—, poštou K 6.30.

Koupiti možno ve VŠECH KNIHKUPECTVÍCH i v krámě **Nakladatelského družstva Máje**, české akciové společnosti v Praze-II, Vodičkova ulice 33.

Sborník České společnosti zeměvědné

počal vycházeti v nové úpravě jako čtvrtletník ve zvětšeném formátu. Přináší původní články, referáty, posudky a informuje o všech novinkách na poli geografie a geologie. Předplatné na rok 9 K.

Členům společnosti zasilá se zdarma.

Příhlášky přijímá Česká společnost zeměvědná v Praze—II., Karlovo nám. 21. Roční příspěvek 7 K.